

нуждите на българския народ, а гордостта и надменността му на германец извикаха у него само едно чувство — чувството на презрение към простия селски български народ. И от първия ден на своето царуване до последния той и неговите съотечественици, с които се беше обградил в двореца си, не престанаха да оскърбяват и да отрупват с най-презрителни епитети народа, от чиято пот и кръв се кърмеха. Той не можеше да понася и най-близките си дори висши сановници — българи и не се стесняваше да дава израз на отвращението, което изпитваше към тях, заради тяхната некултурност и просташина.*)

Но ако българинът му вдъхваше отвращение, хубавата българска земя му се твърде много хареса и той не закъсня, със съдействието на престъпни българи, да тури ръка на едни от най-хубавите кътове на нашето отечество. Това са факти добре известни на всички българи; те не веднаж

*) В списанието *Revue de Paris*, август 1919, Frank L. Schoell, некогашен частен секретар на Фердинанда в България, публикува бележките си от време пребиванието си в България, в които свидетелствува, че Фердинанд не се е никога стеснявал да говори за отвращението, което са извиквали у него неговите поданици. Така веднаж на излизане от един банкет във Военния клуб той възкликнал пред придружавщите го по адрес на своите „простаци-генерали“: „Боже мой, как вонсеха ботушите на моите генерали“. — Бившият пък руски пълномощен министър в България А. Нехлюдов в своята брошура „При Фердинанда български“ възпроизвежда следните разговори на Фердинанда с членове на дипломатическото тяло в София, за които разговори казва, че са ставали всеки момент: „Позволете, Графиньо, да се спра тук, за да си туря ръкавиците: трябва да се ръкувам с моите очарователни поданици, но аз никога не се излагам на тази опасност с гола ръка“, или „Госпожо, ще ви заведа в голямата зала, гдето е събрано цялото више софийско общество; там Вие ще видите ужасни фигури, но не се плашете“.